

takkede mig for enkelte Sammenlægninger, er det mig en Glæde at modtage Paaskønnelsen, ogsaa naar jeg faar den for et Trekirkespastorat. Jeg maa for øvrigt dog indrømme, at jeg paa Forhaand er overordentlig betænkelig ved Trekirkespastorater, men det, at jeg endog har kunnet gaa med til Oprettelsen af et Trekirkespastorat, kunde dog være Udtryk for, at det er ganske oprigtigt ment fra min Side, naar jeg siger, at meget smaa Embeder bør sammenlægges, naar man kan vinde Tilslutning dertil. Det var i dette Tilfælde netop saaledes, at jeg kunde faa Tilslutning fra nogle af de Instanser, jeg mener Ministeren bør have med sig, inden han foretager en Sammenlægning. Hvis Tanken kan vinde Udbredelse, hvis Forstaaelsen af den kan vokse — og jeg vil i den Tid, jeg fungerer, prøve paa at medvirke dertil —, Forstaaelsen af, at det er rigtigt under fælles Hensyn til hele Folkekirken at se bort fra de lokale Interesser, de lokale Følelsers Modstand, skal det være mig en Glæde at foretage en Sammenlægning af mindre Præsteembeder. Men indtil det sker, bør man efter mit Skøn vente. Jeg ønsker ikke at bære Ansvar for det før, men jeg har efter beskeden Evne banet Vej derfor, idet jeg overalt, hvor der kunde være Tale om en Sammenlægning, har ladet Forholdene forme sig saaledes, at de Præster, der kaldes, forpligter sig til at finde sig i en Ændring, naar den Opfattelse har vokset sig stærk, at der er Grund til det af Hensyn til Fællesbyrden og Sammenholdet i vor Folkekirke og den store og alvorlige Ting, som Kirkeskatten i Sandhed er.

Det glædede mig meget at høre den socialdemokratiske Ordfører udtale, at der med Hensyn til disse Ting er en stor Menighedsinteresse. Det er nemlig det, som underbygger det Lovforslag, som jeg har haft den Ære at fremsætte for den høje Rigsdag, at der virkelig er en Menighedsinteresse for at faa Præsterne udenfor København — der var oprindelig Tale om alle Præster udenfor København — lønnet noget bedre. Det er netop Baggrunden for, at jeg har dristet mig til at foreslaa, at den Nedsikring, der i hvert Tilfælde skulde ske, afbødes. Det er ikke blot et Præsteønske, men ogsaa i høj Grad et Menighedsønske. Der var et Tidspunkt, da det var vanskeligt at faa den socialdemokratiske Ordfører og andre Modstandere af Lovforslaget til at indrømme, hvad Udtalelsen fra Menighedsraadsforeningen betød, man undervurderede efter min Mening alt for stærkt Udtalelsen fra Menighedsraadsforeningen i saa Henseende. Men nu indrømmer den socialdemokratiske Ordfører,

at ikke blot Præsterne af 2den Lønningsklasse, hvis Kaar skal forbedres, men ogsaa de paagældende Menigheder, som der er talt om flere Gange her, vil føle sig forurettede og stille deres Krav.

Den socialdemokratiske Ordfører udtalte ogsaa, at det ikke vilde blive let at være Kirkeminister, naar disse Krav stormede ind i Ministeriet, og bad om en klar Udtalelse om, hvordan jeg saa derpaa. Den skal jeg give rent og ligetil. Jeg har fra det Øjeblik, da det Lovforslag, som er vedtaget i det høje Folketing, var under første Drøftelse — et saadant Lovforslag har en lang Historie, og dette har haft en meget lang Historie, inden det naaede frem til Tingets Bord som Ændringsforslag til det oprindelige Lovforslag —, gjort stærkt gældende, at det rimelige vilde være, hvis der kunde samle sig Flertal derfor, at 2den Klasses Præster fik Tilladelse til at flytte over i Fællesklassen, og at der burde være en Bestemmelse i Lovforslaget, som — i Lighed med, hvad der har staaet i andre Lønningslove — sagde, at 2den Klasses Præster paa Begæring inden en vis Dato bliver Fællesklassepræster. Men dette Ønske, som jeg har haft og i og for sig stadig kunde nære — jeg finder det rimeligt og naturligt —, mødte saa afgjort Modstand, at et Flertal ikke kunde samles om det. Og netop fordi Sagen har været saa indgaaende drøftet, føler jeg mig da loyalt forpligtet til at hævde, at de Præster, som, i det Øjeblik Loven træder i Kraft, sidder paa 2den Klasses Løn, ikke kan overflyttes, ikke kan faa deres Forhold forbedret, men vil blive stillet som 1ste Klasses Præster, saaledes at Nedsikringen, der følger af Tjenestemandsløven af Juni 1927, vil komme i Anvendelse paa dem, og intet andet; det finder jeg mig direkte forpligtet til. Jeg vilde synes, at jeg, der altsaa nu er blevet indviet i Sagens Udvikling og Historie, ikke behandlede Loven rigtigt, hvis ikke jeg gjorde saadan.

Det er altsaa min bestemte Hensigt, og jeg er rede til at modtage Stormløbet i den Anledning, naar det kommer. Jeg erkender, at dette Forhold indeholder en Vanskelighed og vil frembyde Vanskeligheder for Administrationen; jeg tvivler heller ikke paa, at der vil ske Anmodninger og Henvendelser, og jeg tænker mig Muligheden af, at disse endog kan faa en ret stærk Form. Men jeg for mit Vedkommende vil henvise til, at Rigsdagens Beslutning er af den Art, og den har Ministeren ikke Lov til at sidde overhørig. Saa vil jeg med Hensyn til det noget irregulære, som i